

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Α' & Β'

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Δ. Ἀνδρεάδης, Ἀ. Δελμούζος, Π.
Νιρβάνας, Ζ. Παπαντωνίου, Μ. Τρι-
ανταφυλλίδης, Κ. Μολέας (Εικόνες).

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤ. ΟΙΚΟΣ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

379.0
ΑΝΘ
1938
ΑΜΔ

Συντακτική Έπιτροπή

Δ. Ανδρεάδης, Α. Δελμούζος, Π. Νιρβάνας,
Ζ. Παπαντωνίου, Μ. Τριανταφυλλίδης,
Κ. Μαλέας (εικόνες).

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Αριθ. έγκριτ. άποφ.
Υπουργείου Παιδείας
51231 20 Αύγουστου
51232 1934

1938

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤ. ΟΙΚΟΣ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

Συντακτική Επιτροπή

Α. Ανδρονίκου, Α. Δημόπουλος, Π. Νικηφόρος
Σ. Παπαγιάννης, Μ. Τριανταφυλλίδης
Κ. Μολύτας (έκδοσης)

ΒΛΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Κ. Μολύτας

Εκδόσεις 1938
Αθήνα

1938

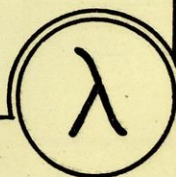
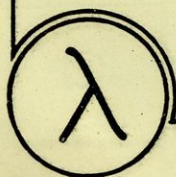
ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜ. ΔΑΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Β.

λά, λά, λά,

λά, λά.

γάλα!

Υ

γάλα!

Υ

Έ, έλα!

έλα!

γάλα!

ε

ε

μή! μή!

μ

η

Ρήγα , Ρήγα!

Έ, Ρήγα! μήλα!

Έλα!

ρ

ρ

«μῆλα ἔ;
νά μῆλα,
Ρῆνα!»
-«γέλα, Ρῆγα,
γέλα!»

ν

ν

«νά βελόνα,
βελόνα γερή!
ράβε, Ρήνα,
ράβε!»

β

ο

ή Ρήνα έβαλε
ένα φόρεμα,
ένα φόρεμα γερό!

φ

φ

«σιγά, Βελῆ!
μή, Βελῆ!
σιγά.. ἄφησέ με.
μίλησε, μάνα!
μίλησε, Ρήγα!»

«φίδι!
φίδι, Βελῆ!
ἔλα, ἕνα φίδι!
ἕνα μεγάλο φίδι!
-«σ,σ,σ, Βελῆ
ἕνα φίδι,
ἕνα φίδι!»

δ

ή γιαγιά.

ή γιαγιά έφερε
μεγάλα ρόδια.

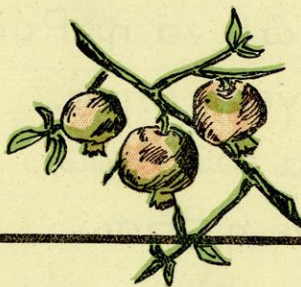
-«έμένα, γιαγιά, ένα!»

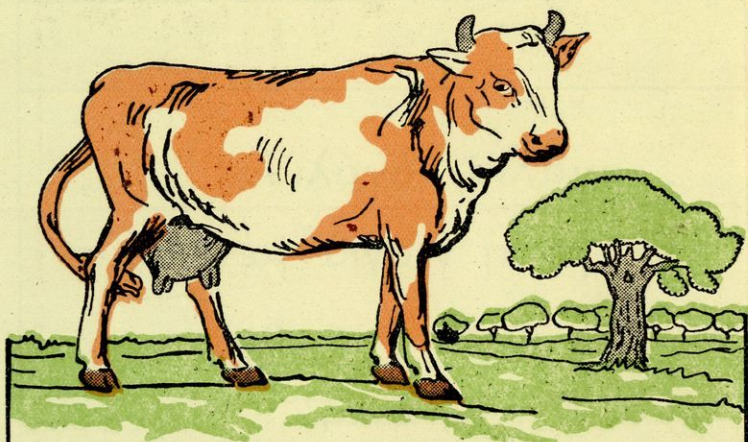
-«έμένα ένα!»

«σέ μένα, γιαγιά!»

ια

- «ἀγάλια ἀγάλια»
ἔλεγε ἡ γιαγιά μὲ γέλια.
« ἓνα ρόδι, ἓνα φιλί
νά, Ρήγα, ἓνα,
νά, Ρήνα, νά...»
ἡ γιαγιά ἔδινε ἓνα ρόδι
γιὰ ἓνα φιλί

ω

ή Ρόδω
μια μεγάλη ἀγελάδα
ἐσίμωνε σιγά σιγά
«ὦ!ὦ! νά ή Ρόδω!
ἔλεγε ή Ρήνα,
_«ἔλα ἐδῶ, Ρόδω!»
ἔλεγε ή Βάσω
μὲ μεγάλη φωνή.

ω

ή ζημιά.

η Βάσω έβαξε νερό
σ'ένα μεγάλο βάζο.

«ώ!ώ! σέ βάζο νερό.

μή, μή»

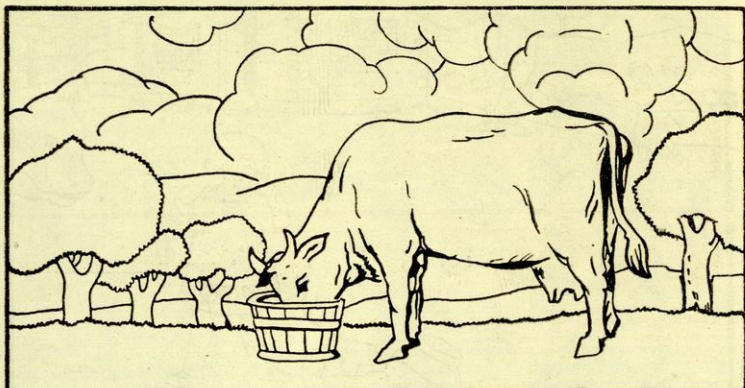
έφώναζε ή γιαγιά.

»μή σέ βάζο! νά μή γίνη ζημιά».

μά ή ζημιά έγινε.

για ιδέ!

πώ, πώ! πόσο ἔπινε!

1. ἡ γιαγιά ἔφερε νέο βάζο:

«Πάρε, Ρήνα, λίγο νερό,
για νὰ πιῇ ἡ Ρόδω».

2. ἡ Ρήνα ἐπῆγε πέρα

σέ μιὰ πηγὴ.

σέ λίγο ἔφερε νερό.

3. ἡ Ρόδω ἔπινε, ἔπινε.

πώ πώ! πόσο ἔπινε!

π

ή γιαγιά έζύμωνε.

ή γιαγιά έπηγε μέσα για να ζυμώση.
έζύμωνε λίγο ζυμάρι.

ή Βάσω έγύριζε γύρω γύρω,
«δῶσε λίγο ζυμάρι, γιαγιά!»

-«άφησέ με, Βάσω. φύγε.

δὲ δίνω ζυμάρι σήμερα».

U

ἔθύμωσε ἡ Βάσω.

ἡ Βάσω ἐθύμωσε.

- «θέλω ζυμάρη, θέλω ζυμάρη!»
ἐφώναζε θυμωμένη.

ἡ γιαγιά ἔλεγε σιγὰ σιγὰ:

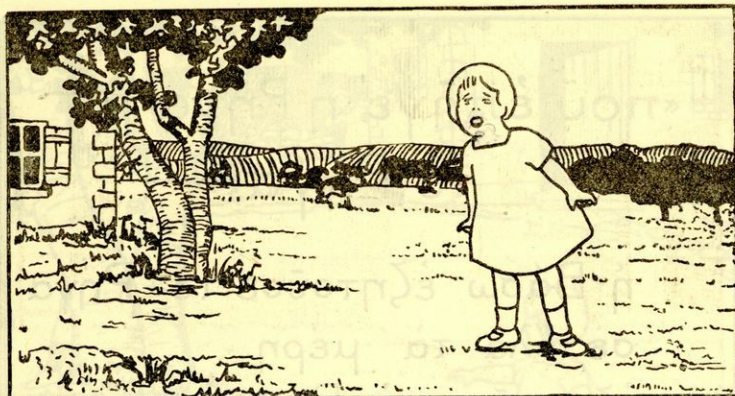
«ἄμα πάρη ἡ Βάσω ζυμάρη,
δὲ θὰ φάγη σήμερα».

ἡ Βάσω δὲ μίλησε πιά.

ἔφυγε σιγὰ σιγὰ.

ἡ γιαγιά ἐζύμωνε, ὅλο ἐζύμωνε.

Θ

γιατί έφώναζε ή Βάσω;
«Ρήγα! Ρήνα!»
έφώναζε ή Βάσω δυνατά.
έπῆγε σέ όλα τὰ μέρη.
έζήτησε τή Ρήνα,
έζήτησε τὸ Ρήγα, τίποτε!
«Ρήνα!» έφώναζε τώρα πιὸ δυνατά.
έγύριζε πέρα δῶθε, έφώναζε,
ὄλο έφώναζε. μὰ μήτε Ρήνα
μήτε φωνή!

τ

«πού ἐπῆγε ἡ Ρήνα μὲ
τὸ Ρήγα;»

ἡ Βάσω ἐζητοῦσε τὸ Ρήγα
σὲ ὅλα τὰ μέρη.
ἐζητοῦσε τὴ Ρήνα.
πουθενὰ ἡ Ρήνα!
ἐρωτοῦσε τὴ μητέρα,
ἐρωτοῦσε τὴ γιαγιά!
«πού νὰ ἐπῆγε ἡ Ρήνα μὲ τὸ Ρήγα;»
μὰ οὔτε ἀπὸ τὴ μητέρα,
οὔτε ἀπὸ τὴ γιαγιά
ἔμαθε τίποτε.

ΟΥ

ΟΥ

κούκου!

«κούκου!»

ἄκουσε ἡ Βάσω μιὰ φωνή.

«κούκου!» ἔφώναζε μιὰ φωνή
πίσω ἀπὸ τὸ καλύβι.

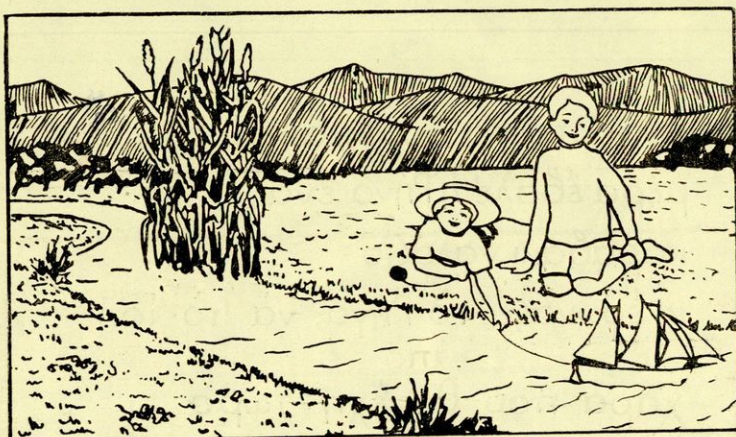
ἡ Βάσω ἐκίνησε

νὰ πάη κατὰ τὸ καλύβι.

«κούκου!»

Κ

ἄκουσε τότε μιὰ φωνή πίσω
ἀπὸ τὴ συκιά. ἡ Βάσω ἐκίνησε
τότε νὰ πάη κατὰ τὴ συκιά
« κούκου! » ἀπὸ τὴ συκιά.
« κούκου! » ἀπὸ τὸ καλύβι.
ποῦ νὰ πάη ἡ Βάσω;

τὸ ποταμάκι τοῦ χωριού.

Πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὸ καλύβι
ἦτο ἓνα χωριό. σιμὰ σὲ τοῦτο
τὸ χωριὸ ἐκυλοῦσε ἓνα ποταμάκι.
τὸ ποταμάκι ἦτο χωμένο μέσα
σὲ καλάμια, κ' ἐκυλοῦσε ἤσυχα
ἤσυχα τὰ ρηχὰ νερά του.

X

σὲ τοῦτο·τὸ ποταμάκι μιά
μέρα ἔβαλε ἡ Ρήνα ἓνα
καραβάκι γαλάζιο.
κ' ἔφώναζε τὸ Ρήγα, νὰ τὸ ἰδῆ.
χαρὰ πού θὰ ἔχη τώρα
ἡ Ρήνα μὲ τὸ καραβάκι!

τὸ παιδί μὲ τὸ κοπάδι

ἓνα κοπάδι γίδια κατέβαινε ἀπὸ
τὸ βουνό. κατέβαινε σιγὰ σιγὰ
κατὰ τὸ ποταμάκι. ἓνα παιδί
ἐπήγαινε ἀπὸ πίσω καὶ ἀπὸ καιρὸ
σὲ καιρὸ ἐφώναζε χαρούμενο
«ἔ, ἔ! ὦ, ὦ!»

καμιά φορά κανένα γίδι ἔκανε
νὰ φύγη ἀπὸ τὸ κοπάδι.
τότε τὸ παιδί τοῦ ἐπετοῦσε λίγα
λιθάρια, καὶ τὸ ἐγύριζε πίσω.
καὶ τότε ἐφώναζε πιὸ δυνατὰ:
«ἔ, ἔ! ὦ, ὦ!»

1α

Ένα παιδί φοβίζει τὰ γίδια.

ΞΙ

τὸ κοπάδι πηγαίνει τώρα
μέ βία κατὰ τὸ ποτάμι.

ζυγώνει καὶ θέλει νὰ πιῇ νερό.
μὰ τότε ἓνα ἄλλο παιδί
σηκώνεται ἀπὸ χάμω, πετᾶ
λιθάρια πολλὰ καὶ φωνάζει
δυνατά. θέλει νὰ φοβίση τὰ γίδια.
τὸ κοπάδι ἐφοβήθηκε καὶ τὸ κάθε
γίδι ἔφυγε ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ

«Πᾶνο! ἄφησε τὸ ξύλο»

Π

τὸ παιδί μέ τὸ κοπάδι
ἐθύμωσε πολύ. ἐπῆρε ἓνα ξύλο

καὶ ἐχύθη κατὰ τὸ ξένο παιδί.
τὸ ἔπιασε μὲ δύναμη
καὶ τὸ ἐτίναξε χάμω.
τότε ἐσήκωσε τὸ ξύλο...

μὰ νά, ἓνα χέρι τοῦ ἔπιασε
τὸ δικό του χέρι. τὸ παιδί μὲ
τὸ ξύλο ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ Ρήγα.
« Πᾶνο. ἄφησε τὸ ξύλο! » τοῦ εἶπε.
« δὲ θὰ τὸ ξανακάμη ».

ξ

τότε τὸ παιδί μὲ τὸ κοπάδι
ἐπέταξε τὸ ξύλο καὶ εἶπε:
« ἔχε χάρη τοῦ Ρήγα, σὰ σοῦ
ξαναρέση, πείραξε τὸ κοπάδι ».
τὸ ἄλλο παιδί ἐσηκώθηκε,
ἐχαμήλωσε τὰ μάτια καὶ ἔφυγε.

Ψ

τὸ παιδί
ἐμάζεψε τὰ γίδια του.

τὸ παιδί ἤθελε τώρα νὰ μαζέψη
τὰ γίδια του. ἔψαξε ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ, καὶ τὰ ἐμάζεψε. τὰ ἐμάζεψε μὲ
κόπο πολύ.

καὶ τώρα δέτε τὸ κοπάδι! μὲ τί
δίψα πίνει νερό!

τὸ παιδί ἔνιψε τὰ χέρια του ἐπῆρε
λίγο ξερὸ ψωμί καὶ ἔφαγε. ἔπειτα
ἐχαιρέτισε τὸ Ρῆγα καὶ ἔφυγε.
ἀνέβαινε μὲ τὸ κοπάδι κατὰ τὸ ψηλὸ
βουνό καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ
ἐφώναζε χαρούμενο: ἔ, ἔ! ὦ, ὦ!

τὸ καράβι
ἄρχισε νὰ βουλιάζη

λίγο ἂν ἀργοῦσε ἡ Ρήνα,
τὸ καράβι θὰ ἐβούλιαζε. ἐφύσηξε
δυνατὸ ἀεράκι, καὶ τὸ ἔγειρε
ἀπ' τῆ μιὰ μεριά. τὸ καράβι
ἐγέμισε νερά, καὶ ἄρχισε
νὰ βουλιάζη.

τότε ἡ Ρήνα ἔκοψε ἓνα καλάμι
μεγάλο. μὲ τὸ καλάμι ἐκινουῦσε
ἀπὸ πίσω τὸ καράβι σιγὰ σιγὰ.
σὲ λίγο ἤλθε τὸ καράβι πολὺ
σιμά. ἡ Ρήνα τὸ ἄρπαξε τότε
μὲ τὸ χέρι καὶ τὸ ἐπῆγε τοῦ Ρήγα.

ἄς φυσήξῃ ἀέρας δυνατός!

ὁ Ρήγας ἐπῆρε τὸ καράβι καὶ τὸ
ἔσιαξε ἀμέσως. τοῦ ἔβαλε μέσα
ἓνα λιθάρáκι γιὰ νὰ βαραινῇ.
τώρα ἄς φυσήξῃ ἀέρας δυνατός!
δὲ θὰ γέρνῃ πιά τὸ καράβι.
δὲς πῶς ἀρμενίζει!

Καράβι, καραβάκι,
πούχεις γερὰ πανιά,
σὰν τὸ πουλὶ πηγαίνει
μὲ τὸν καλὸ βοριά.

ῶρα καλή, καράβι,
καὶ νὰ μᾶς θυμηθῆς!
χίλια καλὰ νὰ φέρῃς,
ὅταν θὰ ξαναρθῆς.

ς

ἔτοιμοι νὰ φύγουν.

ἔπερασε πιά τὸ καλοκαίρι !
ἀρχίζει νὰ συννεφιάζη
καὶ κάπου κάπου ψιχαλίζει.
τώρα ὅλοι ὅσοι μένουν σ' ἐξοχή
θὰ φύγουν.

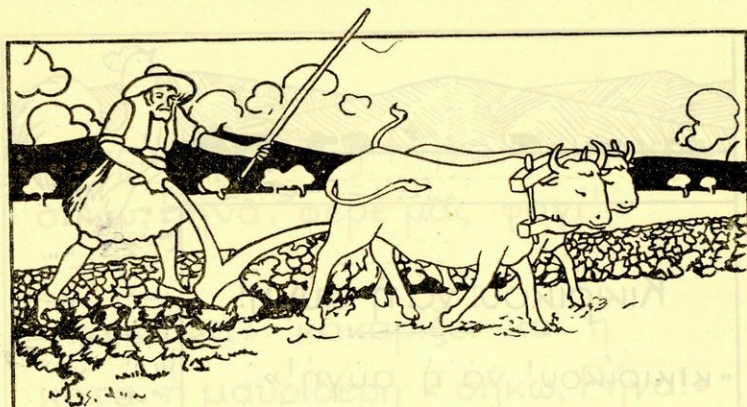
κοιτᾶτε τὸ καλύβι τῆς Ρήνας
καὶ τοῦ Ρήγα. ἄνω κάτω εἶναι
σήμερα. ἄλλοι ἀνοίγουν κασες
καὶ τίς γεμίζουν μὲ ρούχα.
ἄλλοι δένουν δέματα·
καὶ ἄλλοι βάζουν σ' ἓνα πανέρι
τόπια, βόλους, καράβια.

ΟΙ

κανένας δὲν κάθεται. μονάχα
ὁ Βελῆς δὲν ἐτοιμάζει τίποτε.
ὄλα τὰ ἔχει ἔτοιμα τὴν οὐρά του,
τὰ πόδια του, τὴν ὄρεξή του.

τὰ χελιδόνια

ἔχετε γειά, ἔχετε γειά,
καιρός μας πιά νὰ πᾶμε.
μὴ μᾶς χαλᾶτε τὴ φωλιά!
τὴν ἄνοιξη, τὰ λούλουδα
ἔμεῖς θὰ φέρωμε ξανά.
ἔχετε γειά, καλὰ παιδιά,
μὴ μας χαλᾶτε τὴ φωλιά!

ὁ γεωργός

χό, χό, Κοκκίνη! ἔ, Καρά μου!
ὀργωσετε βαθιά τὴ γῆ,
γιὰ νὰ μᾶς δώση τὸ σιτάρι,
νὰ μᾶς χαρίση τὸ ψωμί.

Κ

Κ

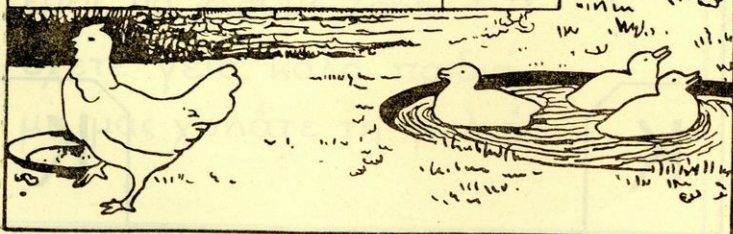
Κικιρίκου! νά ή αύγή!

«κικιρίκου! νά ή αύγή!»

έλάλησεν ό μαυρος
κόκορας με την
κατάμαυρη ούρά.

«κικιρίκου, σηκωθήτε όλοι!»
έλαλοϋσε την αύγή,
ψηλά από τον τοίχο
της αύλης.

αυ

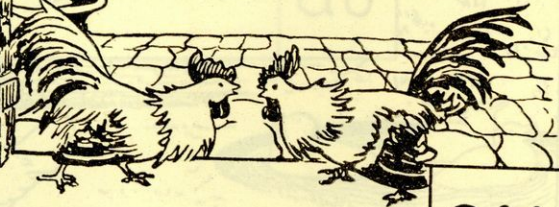
«κιikirίκου, ἤλθε ἡ Ρήνα! κιikirίκου,
σήκω, Ρήνα, φέρε μας φαγί!»

«κὰ κὰ κὰ» κακαρίζει καὶ ἡ
κότα ἡ μαυριδερή: «σήκω, Ρήνα!»
φωνάζει καὶ αὐτή. «σήμερα θὰ
κάμω τὸ πιὸ καλὸ αὐγὸ. γιὰ
σένα, Ρήνα, ἐφύλαγα τὸ πιὸ
μεγάλο αὐγὸ. ἔλα φέρε μας φαγί!»

«δεύτερος δὲν εἶναι
σὰν καὶ μένα!»

νὰ καὶ ἓνας δεύτερος
κόκορας, κόκκινος
κόκκινος. ἔρχεται ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος τῆς
αὐλῆς. αὐτὸς δὲν χωνεῦει
τὸ μαῦρο κόκορα
σηκώνει τὸ κεφάλι του
ψηλὰ καὶ λαλεῖ μὲ θυμὸ:
«κικιρίκου!»

ΕΥ

τὸν ἀκούει ὁ μαῦρος καὶ
θυμώνει ὄρμα ἐπάνω του μὰ
καὶ ὁ κόκκινος δὲν φεύγει.
ἐμαζεύθηκε, ἐπῆρε φόρα καὶ
ῥῆμῃσε κατὰ τὸ μαῦρο.
γυρεύει νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ
λεϊρὶ μὰ ὁ μαῦρος εὐκόλα
τοῦ ξεφεύγει.

πηδοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰ νὰ
χορεύουν. παλεύουν, παλεύουν
ῥα πολλή μὰ κανένας δὲν
νικᾷ.

θεέ μου !
νά φυλάγης τὸν πατέρα μου
καὶ τὴ μητέρα· τὸ Ρήγα
καὶ τὴ Ρήνα· καὶ τὴν
καλή μας τὴ γιαγιά.

ἄκου,
σὰν ἀηδόνι κελαδεῖ.

« χόρτα, κολοκυθάκια,
ροδίκια, φασουλάκια,
καὶ σῦκα σὰν τὸ μέλι,
νά πάρτε ἀπ' τὸν Κανέλη.»

ἀκοῦτε τὸ γερο-Κανέλη τὸ μανάβη;
τὶ δυνατὰ διαλαλεῖ τὰ χορταρικά του!

ἡ φωνή του ἀκούεται
σ' ὅλη τὴ γειτονιά.

ὁ Ρήγας ἀκούει καὶ αὐτὸς τὴ φωνή,
καὶ πηδᾶ ἀπὸ τὴ χαρὰ του.
πετιέται ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή.
μὰ τί νὰ ἰδῆ!

ὁ γαῖδαρος τοῦ γέρο-Κανέλη
εἶχε πέσει κάτω μὲ ὄλο τὸ φόρτωμα.
ὁ γέρο-Κανέλης ἠθελε
νὰ τὸν σηκώσει, μὰ δέν τὰ κατάφερνε.

«νὰ βοηθήσω καὶ ἐγώ, γέρο-Κανέλη;»
τοῦ λέγει ὁ Ρήγας. «ἔλα, καλὸ παιδί,
βοήθα καὶ ἐσὺ νὰ τὸν ξεφορτώσωμε,
καὶ θὰ σηκωθῆ!» εἶπεν ὁ γέρο-Κανέλης.
οἱ δυὸ μαζὶ ἐξεφόρτωσαν τὸ γαῖδαρο,

τότε ὁ γαῖδαρος ἐσηκώθηκε
εὐκόλα καὶ ἐφώνησε. ὅπως φωνάζει
κάθε γαῖδαρος.

«ἄκου τον, σὰν ἀηδόνι κελαδεῖ!
εἶπεν ὁ γερο-Κανέλης.

τὸν ἐφόρτωσε πάλι καὶ ἐφώνησε:

«χόρτα, κολοκυθάκια,

ραδίκια, φασουλάκια,

καὶ σῦκα σὰν τὸ μέλι,

νὰ πάρτε ἀπ' τὸν Κανέλη»

ἡ κυρὰ Χαΐδω
καὶ τὸ ποντίκι

«ντουλάπι ἐγύρευες, ἔ;
πάλι ψωμί καὶ τυρὶ μου ἤθελες;
γιατί νὰ χώνεσαι παντοῦ;
ἂν σ' ἀρέση, ἔμπα πιά σὲ ντουλάπι».
αὐτὰ ἔλεγε ἡ κυρὰ Χαΐδω μὲ θυμό,
καὶ ἐφώναξε τὴ Χιόνα:
«ψὶ ψὶ ψὶ..., Χιόνα, ἔλα!
Χιόνα ἓνα ποντίκι!»
ἓνα ποντίκι!»

ντ μπ

Χ

τὸ ποντίκι ἐγύριζε ἀνήσυχον
μέσα σὲ μιὰ φάκα.
ἐτέντωνε τὰ αὐτιά του. ἐκοίταζε
νὰ κόψη τὸ σύρμα μὰ δὲν ἤμπο-
ροῦσε· αὐτοῦ ποῦ ἐμπῆκε, δὲν
θὰ μπορέση πιά νὰ φύγη.
«νιάου! νιάου!» ἔρχεται ἡ χιόνα....

Παίζομε τὸν κουτσὸ λύκο;

“Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν διάλειμμα.
«Τζανή, Τζανή! Παίζομε
τὸν κουτσὸ λύκο;» ἐφώνησεν ὁ Ρήγας.

-«Παίζω, Ρήγα. Κάμε ἐσὺ τὸν
κουτσὸ λύκο, καί ἐγὼ θὰ κάμω
τὸν τσοπάνη» ἀπάντησεν ὁ Τζανῆς.

-«Παίζομε καὶ ἐμεῖς, παίζομε
καὶ ἐμεῖς!» φωνάζουν τότε
καὶ ἄλλα παιδιά. Καὶ ἀρχίζουν
τὸ κυνηγητό.

Ὁ Ρήγας πηδᾶ κούτσα κούτσα
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ!

Τὰ ἄλλα παιδιά εἶναι

οἱ τσοπάνηδες. Πᾶνε πίσω

ἀπὸ τὸ Ρήγα καὶ κουτσαίνουν

Τὸν κυνηγοῦν, μὰ δὲν μποροῦν

νὰ τὸν τσακώσουν. "Ὁλο

ξεφεύγει. Κοιτᾶτε τον!

σὰν κατοῖκι πηδᾶ.

Οο

τσ τζ

Ττ

Ὁ γερο - Βαγγέλης
ὁ τσαγκάρης

ΥΥ ΥΚ

«Παππούλη!

Εἶπεν ὁ πατέρας,
νὰ μοῦ μπάλωσης

τὰ παπούτσια» ἐφώναξεν ὁ Ρήγας
καὶ ἐχαιρέτισε

τὸ γερο - τσαγκάρη, τὸ Βαγγέλη.

Ὁ Βαγγέλης ὅμως δὲν ἀκούει.
Κοντὰ σ' ἓνα χαμηλὸ πάγκο
δουλεύει ἀκόμη.

Ὁ γερο - τσαγκάρης πότε ράβει
καὶ πότε καρφώνει.

Ράβει καὶ τεντώνει τοὺς ἀγκῶνες,

σὰ νὰ μαλώνη. Καρφώνει
καί σ' ὄλο τὸ τσαγκάρικο
ἀκούεται: τὰκ τὰκ! τὸκ τὸκ!

«Ἐ, κύρ Βαγγέλη! δέν ἀκούς;
ἐχάλασαν πάλι τὰ παπούτσια μου!»
ἐφώναξε πιὸ δυνατὰ ὁ Ρήγας

-«Ἐσύ εἶσαι, Ρήγα;
καί δέν σέ ἐκατάλαβα!

Ἐχάλασαν πάλι τὰ παπούτσια!

Ἐγὼ τὴν Τετάρτη τὰ ἔρραψα

Τί εἶναι αὐτά;» εἶπε

ὁ γέρο-Βαγγέλης, ὁ τσαγκάρης.

-«Παίζω τὸν κουτσό, κύρ Βαγγέλη,
μὲ τὸν Τζανή, τὸν ἔγγονό σου!»
τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ρήγας.

Ε ε

Ἐχαμογέλασε ὁ γερο-τσαγκάρης,
καὶ εἶπε:

«Παιδιά μου, γειὰ νάχετε,
καὶ νὰ παίξετε πάντα τὸν κουτσό.
Ἐδῶ εἶναι ὁ γέρο-Βαγγέλης
ὁ τσαγκάρης»

Παίζομε τὶς δασκάλες;

«Κορίτσια, κορίτσια! Παίζομε
τὶς δασκάλες;» ἐφώναξεν ἡ Ρήνα.
«Παίζομε, παίζομε!» ἀπάντησαν
ἡ Βαγγελίτσα, ἡ Φανὴ
καὶ ἄλλα κορίτσια.

ΟΚ

ΟΤ

ΟΠ

— « Καθίστε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸν πάγκο »
εἶπεν ἡ Ρήνα.

— « Ἐσεῖς θὰ εἶστε τὰ παιδιά,
καὶ ἐγὼ ἡ δασκάλα σας ».
Τὰ κορίτσια ἐκάθισαν ἀμέσως.
Φωνάζουν καὶ περιμένουν
τὴ δασκάλα νὰ ἀρχίσῃ τὸ μάθημα.

Ἐφόρεσεν ἡ Ρήνα στὴ μύτη
τὰ γυαλιὰ τῆς γιαγιᾶς. Ἐπῆρε
στὸ χέρι μιὰ μεγάλη ρίγα,
καὶ ἐστάθηκε κοντὰ στὸ παράθυρο.
Ὅλα τὰ κορίτσια ἐσώπασαν
καὶ τὴν ἐκοίταζαν στὰ μάτια.

Καὶ ἡ δασκάλα τῶν ἄρχισε
νὰ λέγῃ μιαν ὠραία ἱστορία.